

ת"פ 45523/03/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ציון פרץ, הנאשם

בית משפט השלום בחיפה

תאריך: 29/11/2018

ת"פ 45523-03-16 מדינת ישראל נ' פרץ
בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בעניין שבין:

מדינת ישראל - המאשימה
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

ציון פרץ - הנאשם
באמצעות ב"כ עו"ד גב' חיה מלול

גזר - דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירה שעניינה חבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בהתאם להכרעת הדין, ביום 23.10.12 בסמוך לשעה 11:45, הגיע מ.א.צ. (להלן: "המתלונן") לתחנת דלק "פז" בשדרות ההגנה בחיפה (להלן: "תחנת הדלק"), ובאותה העת נהג הנאשם במשאית, וחסם את הכניסה לתחנת הדלק, כך שהמתלונן נאלץ להיכנס לתחנה מכביש היציאה. לאחר כניסת המתלונן לתחנה, הוא החנה את רכבו, יצא ממנו, פנה למתלונן שישב במשאית, שאל אותו למה הוא חוסם את הדרך, ובהמשך ירד הנאשם מהמשאית, ניגש לעבר המתלונן והשניים קיללו אחד את השני, ואז תקף הנאשם את המתלונן, בכך שהכה אותו במכת אגרוף בפניו, וכתוצאה מהמכה נגרמו למתלונן שבר בשורש כף ימין, המטומה בלסת שמאלית תחתונה ובצוואר, שפשופים באזור מרפק וכפות ידיים, שפשוף בקדמת ברך ימין.

2. בהכרעת הדין המפורטת כתבתי, בפרק הסיום:

"גרסת המתלונן אמינה, והיא משתלבת היטב עם חוות דעתה של ד"ר גיפס ועם דברי השוטר בלטה. עדות המתלונן בפניי הייתה עקבית ורציפה, וברור לי שהוא הציג אירוע שהתרחש בפועל, וכפי שהתרחש. לעומתו, גרסת הנאשם בלתי עקבית, בלתי הגיונית, חלקה היה כבוש, וחלקה האחר היה מחוסר כל היגיון או שכל ישר, ואני דוחה מכל וכל את גרסת הנאשם, ומעדיף על פניה את גרסת המתלונן. מסקנתי מכל הנ"ל היא, שעלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש, שהנאשם ביצע עבירה שעניינה חבלה חמורה, עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בכך שהכה במכת אגרוף בפניו של המתלונן, וכתוצאה מכך נגרמו למתלונן שבר בשורש כף ימין, המטומה בלסת שמאלית תחתונה ובצוואר,

שפשופים באזור מרפק וכפות ידיים, שפשוף בקדמת ברך ימין.

בעניין הטנטון באוזן שמאלית וירידה בשמיעה - משלא הוכח הדבר בפניי במידה מספקת, אני מזכה את הנאשם מגרימתם למתלונן ."

3. לאחר הכרעת הדין, עתרה ב"כ הנאשם להפנות את מרשה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, ובהחלטתי לדחות את הבקשה, כתבתי **"הנאשם יליד 1955, ניהל את משפטו עד תום, בהתאם לזכות המוקנית לו בחוק, לא קיבל אחריות על מעשיו, ואינני רואה שיש מקום להפנותו לשירות המבחן. יחד עם זאת, באת כוחו יכולה להעלות כל טעון שבכוונתה להביא בפניי שירות המבחן, בפניי."**

4. יחד עם זאת, נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם להפנות את מרשה לקבלת חוו"ד מטעם הממונה על עבודות שירות, הגם שהיא הדגישה שתבקש לשכנע להסתפק במאסר מותנה, וכך כתבתי בהחלטתי: **"בכדי שהתמונה תהיה מלאה בפניי ומבלי להפיח תקווה בליבו של הנאשם ו/או לרמוז על העונש שאטיל עליו, אני מורה לממונה על עבודות השירות להכין חוות דעת ולהגישה לתיק בית המשפט עד למועד הדין הבא .. "** . הממונה על עבודות שירות הגיש את חוות דעתו, ממנה עולה שהנאשם אינו כשיר רפואית לבצע עונש מאסר בעבודות שירות.

טיעוני ב"כ המאשימה

5. ב"כ המאשימה טען, שבהכרעת הדין נדחו טענות ההגנה אחת לאחת, ובין היתר, נדחו הטענות החמורות שהועלו כנגד המתלונן. לדבריו, המתלונן סיפר על הנזקים שנגרמו לו כתוצאה מתקיפתו ע"י הנאשם, וזאת בעדותו בפניי ביום 6.2.18, וביקש לראות בעדותו מאותו מועד גם כעדות לעניין העונש אודות הנזקים שנגרמו לו, והוא אף הפנה למסמכים הרפואיים המתעדים את החבלות שנגרמו למתלונן.

6. לעניין מתחם הענישה ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה, ובין היתר, התייחס לפסקי הדין הבאים:

ת"פ 20888-04-15, מ"י נ' איגור וולקוביץ - בתיק זה הרשעתי את הנאשם בביצוע עבירה של חבלה חמורה, בכך שחבט בחוזקה בפניה של אחותו המתלוננת וגרם לה לחבלות חמורות, ביניהם שברים וחתך עמוק ומדמם, שהצריכו ניתוח בהרדמה מלאה ואשפוז של מספר ימים. בתיק זה קבעתי מתחם ענישה הנע בין 18 עד 36 חודשי מאסר, ודנתי את הנאשם למאסר למשך 24 חודשים, והפעלתי 12 חודשי מאסר מותנים, שהיו תלויים ועומדים נגדו, במצטבר לעונש. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי - נדחה.

אעיר כבר עתה, שעניינו של מר וולקוביץ הנ"ל, הוא חמור בהרבה משל הנאשם שבפניי, הן מבחינת עוצמת החבלה והן מבחינת תוצאתה. השוני בין שני המקרים הוא גם בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, וגם באלה שאינן קשורות בה, כגון בעבר הפלילי - לוולקוביץ היה מאסר מותנה בר הפעלה, שלא הרתיעו מלשוב ולבצע עבירה דומה, ואילו עברו של הנאשם שבפניי הוא נקי.

ע"פ 27630-05-21 שי בן ארי נ' מ"י (מחוזי חיפה) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע

עבירות של חבלה חמורה ואיומים, בכך שתקף במכת אגרוף את המתלונן שהיה יליד שנת 1932 על רקע סכסוך שכנים, והמשיך להכותו בזמן שהמתלונן היה שרוע על הרצפה, ואף איים על אשתו של המתלונן שהוא יהרוג גם את הבעל וגם את הבן. למתלונן נגרמו חבלות חמורות בירך, חתך בעפעף עינו השמאלית, סימני חבלה סביב שתי עיניו, כאבים בכל חלקי גופו ונזק לשיניו התותבות. בית המשפט המחוזי אישר את העונש שהוטל בבית משפט השלום, דהיינו מאסר למשך 24 חודשים, ופיצוי בסך 15,000 ₪.

ת"פ 46324-03-14 מ"י נ' האיל שאמי (שלום קריות) - הנאשם הורשע על סמך הודאתו במסגרת הסדר טעון, בביצוע עבירה של חבלה חמורה, בכך שבשל חשדו כי בתו מנהלת קשר רומנטי עם המתלונן, הוא תקף אותו במכות ובאגרופים לראשו ולפניו, וכתוצאה מכך נגרמו למתלונן שבר פתוח בראש עם מעורבות של בסיס הגולגולת ודחיסה מינימלית, והוא טופל במחלקה לטיפול נמרץ, לאחר הרדמה והנשמה. מתחם העונש שנקבע נע בין 12 ועד 30 חודשים, ובית המשפט דן אותו למאסר למשך 12 חודשים, ולפיצוי בסך 35,000 ₪.

גם התקיפה שבתיק זה, ותוצאתה, חמורים בהרבה מזו שבוצעה ע"י הנאשם שבפניי.

7. ב"כ המאשימה עתר למתחם ענישה הנע בין 12 עד 36 חודשי מאסר, וביקש לגזור את דינו של הנאשם באמצע המתחם, ולהוסיף מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

טיעוני ב"כ הנאשם

8. ב"כ הנאשם התייחסה לפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ המאשימה, ולדבריה, אמנם באותם פסקי דין הורשעו הנאשמים באותה עבירה שבה הורשע מרשה, ואולם שם דובר על נסיבות שונות, וחמורות בהרבה, כך שמתחם העונש ההולם שנטען ע"י ב"כ המאשימה הוא חמור ואינו מתאים למקרה שבפנינו - כך לדבריה.

9. לעניין השיקולים המשמשים לקביעת מתחם העונש ההולם, טענה ב"כ הנאשם שמרשה נתן מכת אגרוף אחת, כאשר לאותה מכה קדמו "נסיבות מיוחדות", כדבריה. עוד נטען, שלא היה תכנון קודם לביצוע העבירה, וכי נסיבות ביצועה היו כך, שמרשה נכנס לתדלק את משאיתו, במסגרת עבודתו, והמתלונן התלהם וצעק, כאשר הנאשם יושב במשאית. בנוגע לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה נטען, שהנאשם היה בזמן עבודתו, והמתלונן התגרה בו. ב"כ הנאשם הוסיפה, שאובדן השליטה עלול להיגרם עקב התגרות מצד נפגע העבירה.

10. ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה, ממנה ביקשה ללמוד על מדיניות הענישה הנהוגה, ובין היתר, הפנתה לפסיקה הבאה:

ת"פ 3242-07-11 מדינת ישראל נ' שמחון (מחוזי חיפה) - הנאשמים הורשעו במיוחס להם לאחר שמיעת ראיות, כאשר הנאשם 1 הורשע בעבירה של חבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 ועבירה על סעיף 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק העונשין. הנאשם 1 תקף את המתלונן באמצעות אבן מחוץ למועדון. על נאשם 1 הוטל עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי למשך 18 חודשים וקנס בסך 10,000 ₪.

ע"פ 13617-12-11 מדינת ישראל נ' לוגסי (מחוזי מרכז) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בעבירה

של חבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין, בכך שהכה באגרופו בפניו של המתלון ודחף אותו. בית משפט השלום נמנע מהרשעתו, ואילו בית המשפט המחוזי, במסגרת ערעור המדינה, הרשיעו ודן אותו למאסר למשך 3 חודשים, אותם ירצה בעבודות שירות.

עפ"ג מרכז 51745-01-12 מדינת ישראל נ' בבתי (מחוזי מרכז) - הנאשם ביצע עבירה של חבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין, לאחר שהכה את המתלון במהלך משחק כדורסל במספר מכות אגרופ. בית משפט השלום נמנע מהרשעתו, אך ערעור שהוגש למחוזי התקבל, והנאשם הורשע ודינו נגזר, בין היתר, לביצוע 180 שעות של"צ.

ת"פ 1176-08-14 מדינת ישראל נ' גיל יפרח (מחוזי חיפה) - הנאשם, שסבל מסכיזופרניה פרנואידית, הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בזריקת בקבוק זכוכית על המתלון, שגרמה לשבירת שתי שיניו הקדמיות ולחתך בשפה. מיד לאחר הפגיעה הנאשם הותקף ע"י בני חבורה אחרת שהיו במקום, שבעטו בו בעודו על הקרקע והוא נחתך בראשו. הנאשם בן 44, נעדר עבר פלילי. נקבע כי חרף היות הנאשם אחראי למעשיו, הרי שיכולתו לשלוט על מעשיו ולרסן את דחפיו נמוכה מהנורמה. ביהמ"ש קבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר, תוך שציין שאלמלא מצבו הנפשי של הנאשם, יש להניח כי היה נקבע מתחם שהרף התחתון שלו היה מספר חודשי עבודות שירות, ובסופו של יום השית על הנאשם מאסר על תנאי למשך חודשיים ופיצוי לטובת המתלון בסך 15,000 ש"ח.

ת"פ 34593-07-15 ישראל נ' ולדימיר ירושנקו (שלום קריות) - הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, בעבירה של חבלה של ממש - עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין. מדובר היה בנאשם שתקף את המתלון, שכנו, במכת אגרופ לפניו, זאת על רקע חשדו שהמתלון חיבל באופניו. למתלון נגרמה דפורמציה באף. ביהמ"ש קבע שמתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר בפועל, ובסופו של יום הטיל מאסר על תנאי למשך 5 חודשים ופיצוי למתלון על סך 5,000 ₪.

ת"פ 6684-04-14 מדינת ישראל נ' אביהו טולדנו (שלום טבריה) - גזר דין ללא הרשעה. הנאשם הודה, אך לא הורשע, במסגרת הסדר טעון, בעבירה של חבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין, בכך שלאחר דין ודברים בין הנאשם למתלון בתוך הפאב, ובשעה מאוחרת יותר עם סיום הבילוי, הנאשם התקרב לעבר המתלון ופגע בו באמצעות אגרופו. המתלון פונה לבית חולים וכתוצאה מהפגיעה נגרם לו שבר קווי ללא תזוזה בלסת התחתונה. הנאשם נעדר הרשעות קודמות ומתסקירו עלה כי הוא לקח אחריות על ביצוע העבירה, הביע חרטה ומוכנות לשאת בתוצאות מעשיו, כאשר לדבריו היה תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירה. ביהמ"ש נמנע מהרשעת הנאשם, והטיל עליו של"צ בהיקף של 240 שעות, התחייבות בסך 2,000 ₪ ופיצוי בסך 1,500 ₪.

ת"פ 13636-09-13 מדינת ישראל נגד פלוני (שלום רמלה) - נאשם בן 42, הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של חבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין. עניינו של תיק זה הינו ויכוח שפרץ בין הנאשם למתלון, שעבד כמחלק עיתונים, על רקע דרישת הנאשם לקבל עיתון נוסף חרף התנגדותו של המתלון. הנאשם ניסה לחטוף עיתון נוסף מהדוכן, ודחף את המתלון באזור הכתף, עד שנפל ארצה ונגרמו לו שבר ונפיחות ניכרת בכתף. הנאשם היה נעדר עבר פלילי, בעל נכות של 50%, לא לקח אחריות למעשיו, נותר משוכנע בצדקתו ולא גילה אמפתיה כלפי המתלון. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה בצירוף

ענישה כספית ושל"צ ועד מאסר בפועל למספר חודשים. בסופו של יום ביהמ"ש השית על הנאשם מאסר על תנאי למשך 5 חודשים שלא יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה, 2 חודשי מאסר והתנאי שלא יבצע עבירות אלימות אחרות כלפי הגוף, של"צ בהיקף של 180 שעות, פיצוי בסך 7,000 ש"ל למתלונן וקנס בסך 500 ₪.

11. ב"כ הנאשם טענה למתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד למאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, והוסיפה שעניינו של מרשה נמצא ברף התחתון, כלומר מאסר על תנאי. לדבריה, מתחם הענישה שצוין ע"י ב"כ המאשימה אינו ראוי ואינו עומד במבחן הפסיקה.

12. ב"כ הנאשם עתרה, כאמור, להסתפק במאסר מותנה, אך הוסיפה, שאם בית המשפט יחליט שמתחם העונש הראוי מתחיל במאסר שירוצה בעבודות שירות, אזי ביקשה לחרוג לקולא מהרף התחתון של המתחם, וזאת משיקולים של צדק, בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הרפואי, והיא הפנתה בעניין זה למספר פסקי דין, וביניהם ל-**ע"פ 5669/14 לופליאנסקי נ' מדינת ישראל**, שם הקל בית המשפט העליון בעונשו של הנאשם, הקלה משמעותית, תוך שהפחית את עונשו ממספר שנות מאסר בפועל, לחצי שנת עבודות שירות, וזאת בשל מצבו הרפואי. ב"כ הנאשם התייחסה לעברו הנקי של מרשה, לכך שהוא נשוי ואב ל-3 ילדים ואבא לנכדה. לטענתה, הנאשם שיתף פעולה עם רשויות החוק והסכים לבדיקת פולגרף שבסוף לא בוצעה. ב"כ הנאשם טענה עוד, כי מרשה אמנם כפר באשמה, אך הפסיקה קבעה שכפירה באשמה וניהול משפט לא יעמדו לרעת הנאשם. עוד טענה כי הנאשם גר במושב, יש לו כמה דונמים של בנות והוא מסייע למשפחות נזקקות. ב"כ הנאשם הציגה אישור מבית חב"ד עתלית ממנו עולה כי הם מסתייעים מתרומות הנאשם לנזקקי חוף הכרמל, והוסיפה שמרשה שירת שירות צבאי, והמשיך בשירות מילואים, ובעבר עבד כנהג משאית.

13. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, שישנו טעם נוסף לחריגה מהרף התחתון של עבודות שירות, במידה וייקבע כך, מהטעם שמצבו הרפואי אינו מאפשר לו לבצע עבודות שירות, והיא הפנתה למספר פסקי דין, בהם נקבע כי אמנם היה ראוי וצודק להטיל על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות, אך לאחר קבלת חו"ד מטעם הממונה על עבודות שירות, בה נכתב שהנאשם אינו כשיר רפואית לבצען, החליטו בתי המשפט לחרוג לקולא מרף הענישה התחתון, ולהסתפק במאסר מותנה. לדברי ב"כ הנאשם, בתי המשפט קבעו לא אחת, שאין זה ראוי כי נאשם, שאינו יכול לשאת עונש בעבודות שירות בנסיבות אובייקטיביות, כלומר מצב רפואי נתון, יקבל עונש חמור יותר, בשל אותו מצב רפואי.

14. ב"כ הנאשם טענה עוד, כי במקרה זה אם היה מוגש תסקיר של שירות המבחן, ביהמ"ש היה מתרשם שמדובר במי שזה לא נכון, לא ראוי ולא צודק לדונו למאסר בפועל, ועתרה להסתפק במאסר מותנה, חתימה על התחייבות כספית, הטלת קנס ופיצוי.

15. הנאשם, במילתו האחרונה בטרם גזירת דינו, אמר: **"עברתי תקופה לא קלה. היה לי גם משפט בענייני משפחה בקשר למשק, למושב. כל התקופה של ה-10 שנים נורא קשה לי. אני מקווה שביהמ"ש יקבל את הטענות. יותר מזה אין לי מה להגיד"** (עמ' 66 לפרוטוקול, שורות 9-11).

דין והכרעה

16. הנאשם תקף את המתלון בשל ויכוח על חסימת כניסה לתחנת דלק, וגרם לו לחבלה. במעשיו, פגע הנאשם בשלמות גופו ובשלמות רוחו של המתלון, וכן פגע בזכותו של אדם לחוש חופשי ומוגן מפני פגיעה של הזולת, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית.

17. אני רואה בכל האירועים המתוארים בכתב האישום, כאירוע אחד, בגינם אקבע מתחם ענישה אחד.

18. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם, לקחתי בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו, ומידת הפגיעה בהם, וכן את הפסיקה הנוהגת, כולל זו שהוגשה ו/או אוזכרה ע"י ב"כ הצדדים. עוד לקחתי בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובין היתר, לקחתי בחשבון שהנאשם לא תכנן את מעשיו מראש, אלא הכניס את עצמו לסיטואציה לאחר שהמתלון פנה אליו בשל חסימת נתיב כניסתו לתחנת הדלק. לקחתי בחשבון את חלקו העיקרי של הנאשם בעבירה, שהרי אמנם המתלון הגיע אליו ושאל לפשר התנהגותו, ואולי גם הרים את קולו בדיבורו, ואף קיללו האחד את השני, אך הנאשם בחר לתקוף את המתלון ולגרור לו לחבלות שפורטו בפתח גזר דין זה. לקחתי בחשבון את הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה, דהיינו הפגיעה במתלון, וכן את הנזק שהיה צפוי להיגרם. עוד לקחתי בחשבון את הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, שבוצעה לאחר הדין ודברים שבין המתלון והנאשם, וכן את הבנת הנאשם המלאה למעשיו, ואת יכולתו להימנע מביצוע העבירה, על אף הקללות שהפנה המתלון כלפיו. מסקנתי היא, שהמתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם נע בין 4 חודשי מאסר, אותם ניתן לרצות בעבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

19. בנוגע לעונש בתוך המתחם, לקחתי בחשבון נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובין היתר התחשבתי בפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, 63 שנים, וכן התחשבתי בפגיעה של העונש במשפחת הנאשם. עוד לקחתי בחשבון את הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשתתו, וכן את התנהגותו החיובית של הנאשם, ותרומתו לחברה, בהתאם למסמך שהוצג לעיוני, ממנו עולה שהנאשם תורם לנזקים ממטע הבנות שבבעלותו. לקחתי בחשבון את נסיבות חייו של הנאשם, את מצבו הרפואי, שכתוצאה ממנו הנאשם אינו כשיר לבצע עבודות שירות. עוד לקחתי בחשבון את עברו הנקי של הנאשם. נסיבה משמעותית אותה לקחתי בחשבון, היא חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, בשנת 2012, ועד היום, דהיינו יותר מ-6 שנים, כאשר כתב האישום הוגש רק בשנת 2016, דהיינו כ-4 שנים אחרי ביצוע העבירה.

20. בהתאם לכל הנסיבות שפירטתי לעיל, הייתי מסתפק ברף התחתון של מתחם הענישה שצוין על ידי, דהיינו, 4 חודשי מאסר אותם ירצה הנאשם בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלון. הנאשם לא עבר תהליך שיקומי, ואפילו במילתו האחרונה, שנאמרה בטרם גזירת דינו, הוא לא התחשב במתלון ובנזק שגרם לו, ובחר להתרכז רק בעצמו, והציג עמדה קורבנית. יחד עם זאת, **הנאשם נמצא בלתי כשיר לרצות עונש מאסר בעבודות שירות, והשאלה הנשאלת כאן, האם לדון את הנאשם ל-4 חודשי מאסר בפועל של ממש, רק בשל מצבו הרפואי שאינו מאפשר לו לבצע עבודות שירות? או שמא להפחית את תקופת המאסר בחצי, דהיינו למשך חודשיים? והאם תקופת מאסר מאחורי סורג ובריח, למשך חודשיים, מהווה אכן הקלה**

לעומת 4 חודשי מאסר בעבודות שירות? והאם ישנו עונש מאסר שיהא שקול כנגד 4 חודשי עבודות שירות? התשובה לכל הנ"ל היא שלילית - אין להשוות אפילו בין יום מאסר אחד בכלא לעבודות שירות, שהרי בביצוע עבודות השירות הפגיעה בחירות הנאשם היא קטנה, מאחר והוא מגיע מביתו לעבודתו, ובסיומה הוא שב למקום חפצו, ובשאר שעות היממה הוא רשאי לעשות כרצונו, ולמעשה - הוא חופשי בכל דבר ועניין - היכן ללון, מה לאכול, מה ללבוש, להיכן לצאת, להיכן לנסוע, וכו', ואילו שהייה במאסר מטילה על הנאשם, ובצדק, את הכללים של שב"ס, והוא נתון למרותם. מכאן, שלטעמי לא ניתן לקבוע כי תקופת מאסר כלשהי, תהווה עונש קל או שווה ערך ל-4 חודשי עבודות שירות. גם נאשם, כמו כל בן אנוש אחר, זכאי לזכויות יסוד, והטלת עונש על אדם, רק בשל היותו חולה, דהיינו - רק בשל נסיבה אובייקטיבית שלבטח היה שמח אילו לא הייתה מתקיימת, שעה שאותו עונש לא היה מוטל אלמלא מחלתו, מהווה פגיעה חמורה בשיקולי הצדק וההוגנות. הטלת מאסר בפועל במקום מאסר בעבודות שירות, בשל מצבו הרפואי של הנאשם, עלולה למנוע ממנו אפשרות שיקום עתידית, ואולי גם להחמיר את מצבו הנוכחי, העלול להתדרדר, ומכאן - מצבו הרפואי של הנאשם, המונע ממנו ביצוע עבודות שירות, מהווה חלק משיקולים של שיקום, המצדיקים סטייה לקולא מהרף התחתון של מתחם הענישה ההולם. לאור כל הנ"ל, החלטתי לחרוג לקולא מהרף התחתון של מתחם הענישה שצוין על ידי, ולהימנע מהטלת מאסר בפועל כלשהו על הנאשם, וזאת מטעמים של צדק והגינות, המהווים חלק מהטעמים הנרחבים יותר של שיקום. יחד עם זאת, ומאותם טעמים של צדק והגינות, החלטתי להחמיר באופן מידתי את יתר מרכיבי הענישה, דהיינו המאסר המותנה והקנס, וזאת בכדי לאזן נכונה בין מרכיבי הענישה השונים והראויים.

21. סוף דבר, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

(א) 8 חודשי מאסר על תנאי, אשר יופעלו אם יעבור הנאשם תוך 3 שנים מהיום, עבירת תקיפה כלשהי, ויורשע בה.

(ב) קנס ע"ס 6,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים שווים ורצופים, ע"ס 2,000 ₪ כל אחד, החל מיום 1.1.19 ובכל 1 לכל חודש אחריו. במידה ואחד או יותר מהתשלומים לא ייפרע בזמן, יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מיידי.

(ג) פיצוי למתלונן, מר מ.א.צ. (עד תביעה 3) ע"ס 20,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, ע"ס 2,000 ₪ כל אחד, החל מיום 1.1.19, ובכל 1 לכל חודש אחריו. במידה ואחד או יותר מהתשלומים לא ייפרע בזמן, יעמוד מלוא הפיצוי לפירעון מיידי.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, כ"א כסלו תשע"ט, 29 נובמבר 2018, במעמד כל הצדדים.